

И така, ние можеме свободно да казваме: на небото свѣтатъ милионе слънца, намѣсто да говориме: на небото са намиратъ милионе звѣзди, — и това би било по-правилно. Това можеме да кажемъ и за тѣхната округлость. Че земята, месѣчината и слънцето сѣ туплести, това азъ и самъ вече изнамѣрихъ; но че и сичките други звѣзди сѣ сѣщо такива, т. е. туплести или околчести, това азъ, да ви кажа право, никога не би можалъ да изнамѣра самъ. Когато ние глѣдаме на нѣкоя звѣзда, то тя ни се чини като да има кѣошенца: едни иматъ четири кѣошенца, други шестъ, а трети осемъ. Така баремъ тие ни се показватъ предъ очите. Е, а излазя, че тие кѣошенца не сѣ нито шестъ, нито осемъ, а цѣли хиляди и хиляди, защото тие кѣошенца не сѣ нищо друго, освѣнъ лучи (свѣтли пѣрчици), които пѣрска отъ себѣ си звѣздата; а самата звѣзда е сѣвсѣмъ околчеста. Ако и нашата земя да би се отдалечила отъ слънцето, то намъ и то би се показало не по-голѣмо отъ една звѣзда; и така сѣщо, както и звѣздата, то би имало шиповци, ако ние и да знаеме, че слънцето е валчесто. И обратно, ако би нѣкоя звѣздица дошла до насъ така близо, както е близо до насъ слънцето, то намъ и тя би се показала така сѣщо голѣма и околчеста, каквото е и слънцето, и така сѣщо би грѣла и пѣкла, както и слънцето. Съ една дума, и звѣздите сѣ такива сѣщо слънца, каквото е и слънцето. А между тие слънца има и такива, които не само че не сѣ еднакви съ нашето; но сѣ отъ него още и много по-голѣми.